



CESKA REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **E. P. Ch.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2008 č. j. OAM-520/VL-07-12-2008, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2008 č. j. OAM-520/VL-07-12-2008 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z ohrožení života ze strany vesničanů vyznávajících pohanské náboženství a snaha

o legalizaci pobytu na území ČR. Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Žalobce také nebyl ohrožen pro svou rasu, pohlaví, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, a že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný také shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu neudělil, a že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Uvedl, že žalovaný v řízení porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu č. 500/2004 Sb. Dle žalobce správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlížel k faktické skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Domníval se, že si žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu. Pokud jde o další konkrétní důvody, na jejichž základě tvrdil, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, odkázal na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a který má k dispozici žalovaný. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 17. 10. 2008 obdržel krajský soud doplnění žaloby, ve kterém žalobce mimo jiné uváděl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v jeho případě není splněna podmínka původce pronásledování. Měl za to, že je pronásledován soukromými subjekty, a že v případě jeho návratu do Nigérie mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a azylového zákona, protože nigerijské státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit mu adekvátní ochranu před pronásledováním. Odkazoval na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR, zprávu Ministerstva zahraničí USA, zprávu americké pobočky mezinárodní organizace Amnesty International ze dne 17. 4. 2008 a poukazoval na špatnou bezpečnostní situaci v zemi původu a porušování lidských práv. Žalobce podotkl, že se žalovaný v řízení nijak nesnažil zjistit míru schopnosti nigerijských státních orgánů zajistit mu ochranu před pronásledováním, v tomto směru neprovedl žádné šetření ohledně míry aktivity a úspěšnosti nigerijských orgánů při poskytování ochrany.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2008 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z ohrožení života

za strany vesničanů vyznávajících pohanské náboženství a ve snaze o legalizaci pobytu v ČR. Popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a uvedl, že s námitkami nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného. Uvedl též, že při vydání rozhodnutí postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem ČR. Nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14 zákona o azylu, když žalobce nebyl ve vlasti politicky činný a nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Neměl dále nikdy potíže se státními orgány ve vlasti. Potíže se soukromými osobami nelze považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojitosti s ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by se na těchto jeho potížích podílely státní orgány či mu nebyly schopny či ochotny poskytnout přiměřenou ochranu, kdyby je skutečně o pomoc požádal, což neučinil a rovněž nebylo zjištěno v tomto jeho případě, že by k takové ochraně nemohl mít přístup. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný při posouzení ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce vylicenými skutečnostmi neprokázal, že nigerijské státní orgány nejsou schopny a ochotny mu poskytnout ochranu proti tomuto jednání soukromých osob a neprokázal, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. K poukazu žalobce na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR a na zprávu Amnesty International a zprávu Nigeria, Report on Human Rights Practises o nedostatečném dodržování lidských práv v Nigérii, žalovaný uvedl, že špatná situace v oblasti dodržování lidských práv v Nigérii není sama o sobě důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, nýbrž je vždy nutno zkoumat, na základě taxativního výběru podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů do sféry základních lidských práv a svobod stěžovatele přihlížejí k důvodům, pro které zemi opustil, a pro které v ČR požádal o mezinárodní ochranu. Toto žalovaný učinil, ovšem žalobce neprokázal žádné okolnosti pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný se nedomníval, že by při svém postupu porušil některá z ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný měl za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem případu. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena, a proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta v plném rozsahu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2008 č. j. OAM-520/VL-07-12-2008 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 2008 uvedl, že jeho otec je králem a měl dva syny, žalobce a jeho bratra. Pokud jeho otec zemře, musel by na jeho místo nastoupit žalobcův bratr. Ten však zemřel, a proto bude muset na místo otce nastoupit žalobce. To ale žalobce nechce, protože jeho otec je pohan, každý rok obětují nějaké lidi, musí je zabít. Žalobce to odmítl, protože je křesťan. Lidé jeho otce žalobci řekli, že když odmítá, budou jej muset zabít. Žalobce proto utekl do Lagosu, potkal tam jednoho muže, který mu dal kontakt na jednoho Čecha, který mu vyřídil doklady a on odjel. O mezinárodní ochranu žádá, neboť zde nikoho nezná, nasměrovali jej zde. Při pohovorech k žádosti vedených dne 17. 7. a 18. 9. 2008 žalobce dodal, že jeho otec je také mrtvý a na jeho místo by měl dosednout on, což však nechce. Vesničané jej nutili, aby na jeho místo nastoupil a vyhrožovali mu. Žalobce se nikdy na policii neobrátil, ani když měl podezření, že jeho bratr byl otráven. Jiné problémy ve vlasti se soukromými osobami ani státními orgány neměl.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobce opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byla obava z návratu do vlasti kvůli strachu z vesničanů vyznávajících pohanské náboženství. Žalobce zcela jednoznačně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v protokolu o pohovoru k této žádosti uvedl, že opustil Nigérii, neboť tam měl problémy s vesničany. Bezprostřední příčinou jeho odchodu ze země byl tedy strach z těchto soukromých osob. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť zde nechtěl pobývat nelegálně.

K námitkám žalobce soud uvádí:

- pokud jde o námitku žalobce, kdy tento tvrdí, že se žalovaný dopustil porušení zákona o azylu a nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení mezinárodní ochrany soud uvádí, že žalovaný neporušil ustanovení zákona o azylu, když žalobci neudělil mezinárodní ochranu, neboť v řízení nebylo zjištěno, že je žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. U žalobce rovněž nebylo prokázáno pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v Nigérii. Pro posouzení žádosti si žalovaný opatřil informace ohledně situace v Nigérii a seznámil se zprávou o zemi ACCORD ze srpna 2004, informacemi norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze srpna 2006, zprávou MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2007 ze dne 11. 3. 2008, se Zprávou MZV ČR ze dne 11. 12. 2003 č. j. 141962/2003-LP, se Zprávou MZV ČR ze dne 27. 11. 2006 č. j. 306986/2006-KO/5, se Zprávou MZV ČR ze dne 12. 4. 2006 č. j. 112359/2006-LP a vycházel také z aktuální databáze ČTK;

- u žalobce rovněž nebylo zjištěno, že by splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu. Také u něj nebyl zjištěn důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Co se týká doplňkové ochrany, ani zde nebylo zjištěno, že by v případě žalobce existovaly důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Nigérie, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy;

- k námitkám žalobce, pokud jde o udělení doplňkové ochrany soud neshledal, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce jsou splněny, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zjištěno, že by v případě jeho vrácení do Nigérie byly důvodné obavy z toho, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak stanoví odst. 2 ustanovení § 14a, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je občanem. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany vesničanů, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, když jeho politický systém v zemi původu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Státní orgány v zemi původu žalobce jsou ochotny poskytovat ochranu proti nezákonnému jednání a není důvodu o tom pochybovat. Z výpovědi žalobce vyplývá, že se o pomoc na kompetentní orgány vlasti či mezinárodní orgány a nevládní organizace vůbec neobrátil a ani nevyvinul žádné úsilí v tomto směru. Žalobce uváděl, že by mu státní orgány v zemi původu nebyly schopny poskytnout adekvátní ochranu před jednáním ze strany pohanských vesničanů. Na dotaz žalovaného proč se neobrátil na policii a nepožádal ji o pomoc, když mu vesničané vyhrožovali uvedl žalobce, že se na ni neobrátil, neboť by mu nemohla pomoci, protože to je takový místní zákon, místní zvyk a policie v těchto případech by jej nemohla ochránit. Pokud jde o jednání vesničanů, ze zpráv o zemi původu žalobce vyplývá, že činnost tajných spolků, náboženských sekt aj. patří v Nigérii pod oblast zvykového, tradičního práva. Federální právo Nigerijské republiky je těmto nadřazeno. Ústavou Nigérie je zaručena náboženská svoboda a tudíž samotné členství v uvedených organizacích není trestné. Pokud se však člen podobných uskupení dopustí trestného činu vymezeného federálním trestním zákoníkem, pak je trestně stíhán podle příslušných paragrafů a má právo se i odvolat k vyšší soudní instanci. Pokud jde o odmítnutí funkce náčelníka k této otázce bylo ze zpráv zjištěno, že případy, kdy lidé odmítnou takovou funkci, jsou nesmírně vzácné, neboť tradiční trůny jsou v místních společenstvích velmi žádané. Je proto pravděpodobné, že pokud první dědic v dědické posloupnosti funkci odmítne, bude ji chtít někdo jiný. Zde soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že neučiní-li žalobce kroky k využití dostupných prostředků na svou obranu, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu byla poskytnuta, ale neúčinně. Je tedy třeba konstatovat, že problémy žalobce nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany, neboť zde nelze spatřovat jakoukoliv souvislost s jednáním nigerijských státních orgánů;

- pokud pak jde o obavu žalobce z násilí ze strany vesničanů, je nutno uvést, že se žalovaný také při posouzení hrozby vážné újmy řídil čl. 3 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod a pečlivě zdůvodnil, proč u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany;

- vzhledem k výše uvedeným skutečnostem také nelze souhlasit s námitkou žalobce, kdy uvedl, že se žalovaný nesnažil objektivně zjistit situaci, která panuje v Nigérii, nepoužil dostatek aktuálních a relevantních zpráv, které by objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. K tomu je třeba konstatovat, že žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, čehož však nevyužil, nechtěl být seznámen a k uvedeným podkladům neměl připomínky. Sám nedodal žádné listinné důkazy jako podklady pro vydání rozhodnutí, ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí si měl žalovaný opatřit. Zprávy a informace, o které opíral své námitky uvedl žalobce až v řízení před soudem v doplnění žaloby;

- k námitce žalobce, kterou vytýká žalovanému nedostatečná skutková zjištění pro rozhodnutí, nedostatek podkladů pro vydání rozhodnutí soud uvádí, že nelze s ním souhlasit, neboť dle soudu si žalovaný obstaral dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel. Zejména si vyžádal zprávy o situaci v Nigérii, které vypracovaly demokratické státy a zabýval se všemi skutečnostmi, které mohly být pro rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodné;

- k námitkám žalobce také soud konstatuje, že souhlasí s tvrzením žalovaného, že špatná situace v oblasti dodržování lidských práv v Nigérii není sama o sobě důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, nýbrž je vždy nutno zkoumat, na základě taxativního výběru podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů do sféry základních lidských práv a svobod stěžovatele přihlížeje k důvodům, pro které zemi opustil, a pro které v ČR požádal o mezinárodní ochranu;

- k tvrzení žalobce, že si chce na území ČR legalizovat pobyt soud uvádí, že k řešení otázek týkajících se pobytu cizinců na území České republiky slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu;

- co se týká námitky žalobce, kdy žalovanému vytýká vadný procesní postup, dospěl soud k závěru, že žalovaný při posuzování jeho žádosti postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech jeho práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., protože neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu porušení hmotného práva a z procesního hlediska žalovaný respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 2. července 2010

**JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně**